

Sygn. akt III PK 160/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z powództwa D. W.

przeciwko G. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o ustalenie stosunku pracy, odszkodowanie z tytułu naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu, zadośćuczynienie, przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 18 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 14 lutego 2018 r., sygn. akt VIII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje radcy prawnej M. S. (Kancelaria Radcy Prawnego w L.) opłatę w kwocie 2.025 zł (dwa tysiące dwadzieścia pięć) powiększoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2018 r. Sąd Okręgowy w L. oddalił apelację powoda D. W. oraz apelację pozwanej G., Spółki z o.o. w G., od wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 13 kwietnia 2017 r. Utrzymanym w mocy wyrokiem Sąd pierwszej instancji ustalił, że powód pozostawał ze stroną pozwaną w stosunku pracy w okresie od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia 22 grudnia 2015 r. i zasądził od

pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.115,32 zł z ustawowymi odsetkami tytułem odszkodowania w związku z naruszeniem zasady równego traktowania w wynagradzaniu. Oddalił powództwo w pozostałej części.

Powód, domagając się uchylenia i zmiany wyroku Sądu drugiej instancji przez uwzględnienie jego apelacji lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w części oddalającej powództwo o ustalenie istnienia stosunku pracy na czas nieokreślony oraz w części oddalającej powództwo o odszkodowanie za nierówne traktowanie w pracy ponad kwotę 6.115,32 zł i w części oddalającej powództwo o dopuszczenie do pracy i wynagrodzenie za gotowość do pracy, wniósł skargę kasacyjną opartą na podstawie naruszenia art. 18^{3d} k.p. w związku z art. 18^{3b} k.p. przez ich niezastosowanie w zakresie poniesionej przez niego szkody niemajątkowej oraz naruszenia art. 189 k.p.c. przez przyjęcie, że nie miał interesu prawnego w ustaleniu, iż łącząca go ze stroną pozwaną umowa o pracę była umową zawartą na czas nieokreślony. Zarzucił także obrazę art. 378 § 1, art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 217 w związku z art. 278 i art. 380 oraz art. 321 w związku z 187 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania, określił ją jako oczywiście uzasadnioną oraz wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia, „czy w przypadku skutecznego ustalenia stosunku pracy między pracownikiem a pracodawcą, pracownik ten może domagać się odrębnego odszkodowania (zadośćuczynienia) na podstawie art. 18^{3d} k.p. od swojego faktycznego pracodawcy, za okres od kiedy świadczył pracę w ramach umowy o pracę tymczasową (czy też umowy cywilnoprawnej), jednocześnie będąc w tym czasie dyskryminowany przez pracodawcę, z powodu formy zatrudnienia?”.

Podniósł, że charakter żądania opartego na o art. 18^{3d} k.p. w przypadku skutecznego ustalenia stosunku pracy nie został do tej pory wprost zdefiniowany w judykaturze, co potwierdza doniosłość rozstrzygnięcia tej kwestii, „niezwykle istotnej dla setek tysięcy pracowników w Polsce”. Oczywiście uzasadniona – w ocenie skarżącego – była skarga „wobec dopuszczenia się przez Sąd Okręgowy w L. rażących naruszeń przepisów prawa procesowego ujętych w drugiej postawie kasacyjnej, oraz prawa materialnego, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku,

które skutkują niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem i w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy”.

Strona pozwana wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący nie wykazał, że postawione przez niego pytanie istnieje jako zagadnienie prawne, jak też nie dostarczył żadnych przekonujących argumentów uzasadniających odmienną ocenę prawną od przyjętej przez Sądy obu instancji. W każdym razie niewystarczające było powołanie się przez niego na istotność zagadnienia „dla setek tysięcy pracowników w Polsce”, gdyż chodziło o wykazanie innego rodzaju istotności, w znaczeniu wydanego przez Sąd Najwyższy orzeczenia dla rozstrzygania innych podobnych spraw.

Tego rodzaju cechy nie miało zagadnienie, na którego istnienie wskazał skarżący. *De facto* sprowadza się ono do oceny rozmiaru zasądzzonego odszkodowania od pracodawcy, który naruszył wobec pracownika zasadę równego traktowania w zatrudnieniu. Obydwa Sądy stwierdziły, że zasądzone odszkodowanie wyrównuje uszczerbek w dobrach majątkowych i niemajątkowych powoda, kierując się wskazówkami płynącymi z orzeczeń Sądu Najwyższego, w tym np. wyroków: z dnia 22 lutego 2007 r., I PK 242/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 98; z dnia 7 stycznia 2009 r., III PK 43/08, OSNP 2010 nr 13-14, poz. 160; z dnia 9 maja 2014 r., I PK 276/13, niepublikowane i z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 256/13, niepublikowane).

Ocenny charakter kryteriów wyznaczających wysokość odpowiedniej sumy, nie niższej od minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów, wyłącza możliwość potraktowania tej kwestii jako

zagadnienia istniejącego w sensie jurystycznym. W sprawach, których przedmiotem jest wysokość zasądzonej na podstawie art. 18^{3d} k.p. sumy, zasadnicze znaczenie mają ustalenia faktyczne stanowiące podstawę orzeczenia; Sąd Najwyższy nie ocenia ich wpływu na wysokość odszkodowania, gdyż nie mogą być podważane w skardze kasacyjnej zarzutami dotyczącymi ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, czyli naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, nie została wykazana (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.), skoro argumenty na rzecz oczywistości skargi kasacyjnej zostały sformułowane obok przesłanki występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) jak w pkt 1. Orzeczenie w pkt. 2 postanowienia ma oparcie w § 16 ust. 4 pkt 2 w związku z § 8 pkt 6 i § 15 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 68).